

גליון ל"ה

פרשת ויגש
תשפ"ב

אוי לנו מיום הדין ומיום התוכחה - מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת

מ"ה למעשה התחזקות בעבודת ה'...

ל"ע מ"ה הרניג אסן מירון
ג' הרניג אסן קרלין, וכל מתי ישראל

להתאפק מלהעלות שמייכל (חיון) על פניהם מחמת כבוד התורה.

אמנם באמצע הדרשה פסק הסוכניב'ער רב ז"ע מלומר הדרשה, ופניו הקדושות החיורו כסיד וזעק מנהמת לבו הטוהר, 'אוי! קדושת בית המדרש איז אזוי גרויס' - (נורא מאד), ומיד התעלף בסערת רוחו הקדושה, וזה היה הדרשה שלו, ומהמצב הזה של התעלפות הרב מהתרגשות נוראה של קדושת בית המדרש נעשה התעוררות עצומה מאד מאד לכל הציבור, ומהתעוררות העצומה הזו תרמו הקהל בשביל בנין בית המדרש לבנותו באופן מהודר של 'זה א-לי ואנוהו'. כותב ע"כ המשפיע הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א;

(מאמרי חיוק, גליון רצו) "והנה, כל אחד יכול להתבונן בעובדא הזו ולהתעורר מזה טובא דהנה הסוכניב'ער רב ז"ע היה גברא רבה מאד מאד ומכל מקום יש בחינה הדברית תורה שאמר בשם ר' חצקל כיון שזה לא היה נבלע בדם שלו ואמר את זה בשם ר' חצקל, לא אמר את זה מיט די גאנצע ברען און די גאנצע קאך און מיט די גאנצע הייליגע אמת'ע ריינע 'תמימות' (- עם כל הלבט אש ועם כל התמימות הטוהרה והנקיה) [לפי דרגא שלן] ולכן לא עשו הדברים שום רושם לטובה על הציבור, מה שאין כן המילים שאמר מנהמת לבו הטוהר באופן של ריינע ריינע הייליגע אמת'ע אמת'ע תמימות כיון שזה היה נבלע בדמו ממש 'אוי! קדושת בית המדרש איז אזוי גרויס' זה עשה רושם נורא. ונקודה ויסוד זה נוגע למעשה לכל אחד ואחד בהרבה דברים, ולדוגמא: בניני היום טוב הקדוש הדנוכה, כלונו יודעים הרבה הרבה יסודות והפלות עצומות מאד מאד מהרבה צדיקים ז"ל על כל חלקי ופרטי העבודה של היום טוב הקדוש של חנוכה אבל אם זה לא באופן שמושרש בצממותיו אז יש בחינה שכל זה אינו עושה רושם אמיתי עליו, רק זה בחינה שה' חצקל אומר שארית חנוכה מאיר אף לכל המצבים והענינים שהם בבחינה של חוץ ושאלה ולמטה מעשרה, ופתיחות ושמינים שאין מדליקין בהם וכדומה, ור' חצקל אומר

מעשה באחד מגדולי הרבנים בפולין שבעת הגיעו לכהן כרב בעיר סוכניב, הגנה עם שבעה טובי העיר שכיחוו כרב העיר אינו כולל אמירת דרשות כיון שאינו יודע לדרוש, ושבעה טובי העיר הסכימו לתנאי זה להיות שרצו מאד שיהיה להם הזכיה שהגאון והקדוש הזה יהיה הרב של עירם, [שרייע הפלות גדולות מהרבה צדיקים ז"ל על גודל גדלותו וקדושתו]. **אמנם**, כעבור למעלה מעשרים שנה מאז הוא בואו לכהן כרבה של סוכניב, איירע מצב קשה בעיר שהבית מדרש של העיר נחרב, ופרנסי הקהילה לא מצאו שום אופן לקבץ הסכום העצום שהיה נצרך כדי לבנות בית מדרש חדש, [שנבי העיר היו באופן כללי עניים גדולים ולא היה קל בשבילם להניע לסכום עצום כזה].

על כן פנו שבעה טובי העיר להסוכניב'ער רב ז"ע בבקשה, שיסכים לצאת מגדרו ולומר דרשה בעיר לטובת בניית בית המדרש, שכיון שהרב לא דרש אף פעם ועתה ידרוש לראשונה מקוויים הם שיעור הדבר את לבבות הציבור לתרום אף הרבה למעלה מיכולתם ובכך יוכלו לבנות הבית מדרש מחדש באופן של 'זה א-לי ואנוהו, אבני ליה בית מקדשא'.

אמנם הסוכניב'ער רב ז"ע השיבם, הן סיבה יש לתנאי שהתניתי שלא לומר דרשות, כיון שאינו יודע לדרוש, ומנין אוכל לומר דרשה? אך שבעת טובי העיר השיבוהו, שחשבו כבר על זה, ועל כן לקח על עצמו ר' חצקל' מחשובי הקהילה והכין דרשה לרב ועתה יש דרשה מוכנת לרב לומר באסיפת כל העיר כולה לטובת הבית מדרש. כשמוע את הדברים האלו, הסכים הרב לעלות לדרוש [את דרשותו של ר' חצקל] וכן, לאחר עשרים שנה מאז עלתו לכהן כרב העיר, פורסם בכל רחבי העיר שהרב ידרוש דרשה. הדבר עורר רעש רב וסקרנות מרובה, והמוני תושבי העיר נאספו לשמוע את דרשת ה'מרא דאתרא'...

אך בעת שעלה הסוכניב'ער רב ז"ע על הבימה תפס ר' חצקל שהרב ברוב 'תמימותו' הקדושה מסתמא יזהר לומר הכל בשם אומרו ואז יאבד הדרשה את כל טעמו הטוב, ועל כן היה ראוי לבקש מהרב שיאמר הכל בשם אומרו, אך היה מאוחר כבר מידי להיות שהרב עמד כבר על הבימה.

ואכן כאשר יגור בא, שהרב התחיל לספר כל השתלשלות הענינים, שהבית מדרש נחרב, ושבעה טובי העיר ביקשו ממנו לומר דרשה, אך הוא השיבם שאינו יודע לומר דרשות, אך הם אמרו לו שחשבו על כך, ועל כן הכין ר' חצקל דרשה עבויר, ובכך אתחיל הדרשה, ר' חצקל הקשה כך וכך, ר' חצקל תירץ כך וכך, וכמו כן הביא ר' חצקל ראייה כך וכך, אך ר' חצקל הפריך כך וכך, ור' חצקל יישב כך וכך, וכך סבב והלך כל הדרשה סביב ר' חצקל ר' חצקל ר' חצקל, וכמו כן שכל התרגשות העולם' פנה וחלפה מאתם, ובקושי גדול עלה בידם

שבשעת הדלקת נרות חנוכה נשפעים י"ג מכלין דרחמי יחד עם מצב של 'שרפים עומדים ממעל לו', וכדומה וכדומה, ר' חצקל זאגט און זאגט און זאגט ('אומר ואומר ואומר), אך לא נפעל כראוי שנחיה עם כל זה באמת באופן הראוי...

מה שאין כן אם כל היסודות וההפלות שאנחנו יודעים על גודל קדושת הימים והמצוות וכדומה הם באופן של 'תמימות' גדולה וזה נעשה חלק מהעצמיות והמהות שלנו ממש אז יש מצב אצלנו שמרגישים עמוק עמוק (כמו שהסוכניב'ער רב ז"ע הרגיש) 'אוי קדושת חנוכה איז אזוי גרויס', קדושת חנוכה היא גדולה ועצומה מאד מאד, המנורה הקדושה של נרות חנוכה הוא במצב של לבת אש, כל מצב הבית בעת הדלקת הנרות הקדושים מלא עם שמחה והתרגשות, כל קטע וקטע של ההלל משפיע על נשמתו חזק מאד, וכן כל פרטי היום טוב הקדוש של חנוכה בוערים בלבת אש... ע"כ מרצ"מ שליט"א.

מה למעשה???
אינא בפרשתן 'מדרש רבה', צג, וחבוא הדברים בריש' הקד': "אבא כהן ברדלא אמר, **אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה**..."

ה'חפץ חיים' כותב שרגילים לחשוב שיש 2 סוגי אנשים שונים, לדוגמא: יש חקלאים, שמאד מטריד אותם אם לא יורד גשם, ואנשים רגילים לא ממש מוטרידים שלא יורד גשם.

כך אנחנו חיים בהרגשה שיש שתי קבוצות אנשים, יש אנשים שחיים [ולשם אחרון שייכים] ויש סוג של אנשים שמתים [הם גרים באפריקה מעבר להרי החושך שמאלה וימינה].

ומה כוונתו? הרי כולנו **יודעים** ש'סוף האדם למיתה', השאלה היא האם אנחנו **מרגישים** את הידיעה הזאת. או מדיחקים אותה עמוק עמוק ומתכחשים אליה, עד שאנחנו בטוחים במעמקי הלב, שנחיה לנצח...

אבל... הלוואי וזה היה עוזר, "הדבר הכי בטוח בחיים - זה המוות". לא יעזור שום דבר, **אנחנו צריכים לחיות בהרגשה אמיתית, לא ר' חצקל אמר** שיום אחד מתים, אלא לדעת שכמוולנו יום אחד נעמוד ביום הדין והתוכחה, החכם שעיניו בראשו מגיע מצוייד ומאורגן, "מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת"? ??

אמרו ל'משגיח' מין ר' דב יפה זצ"ל, שאם מדברים עם אנשים על המוות זה גורם להם לדיכאון ועצבות, אמר ר' דב: **הרבה יותר צריך לפחד - מי שלא חושב על המוות...**

לאחרונה [ציוצר "סיום הש"ס" הגדול, [פרטים בקרב בע"ה]] הייתי צריך לברר ב'ישיבה על קברו' איזה דפים למיתני במסכת 'בבא בתרא' לפני כשלוש שנים, בתגובה לבקשה, הם שלחו לי למייל טבלת 'אקסל'

מאגזינים המשפיעים והבמנינים שליט"א

שמעתי מהגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א על חשיבות ומעלת 'תפילת הדרך'...

קראנו בסוף הפרשה הקודמת "הם יצאו את הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיִּוְסַף אֲמֹר לֶאָשֶׁר עַל בֵּיתוֹ קוּם רְדֵף אַחֲרָי הָאֲשִׁים וְהִשְׁתַּתֵּם"

אומר ר' מיילך; איתא מר' חיים ויטאל, שאחרי שגמר את הכנת ספרו לדפוס, "נתגלה לי בחלום מן השמים, שהסיבה שיוסף שלח אחריהם בעודם קרובים לעיר, כיון שלא רצה שיספיקו להגיד תפילת הדרך, כיון שכל מי שאומר תפילת הדרך יש עליו שמירה עליונה וידע שלא יוכל להזיק להם."

(מעמד התעוררות והדלקה במוצאי שבת אופרוף לבנו ר' משה מרדכי שליט"א, באתר"ק מירון, פרשת שופטים תשע"ז.)

ר' אמונת של הלבנה הרב דוד מטיאס

לספר לחברו שיש קשת בשמים

שאלה: האם מותר לספר לחברו שיש קשת בשמים כדי שיברך ברכתה?

תשובה: אין כדאי להגיד לחברו שיש קשת בשמים מטעם מוציא דיבה הוא כסיל, ועיין במקורות.

מקורות: עיין חיי אדם (כלל ס"ג) וז"ל: מציאתי בספר אחד וכו' שאין להגיד לחבירו שיש קשת מטעם מוציא דיבה הוא כסיל עכ"ל [כדאיאת ביז"ד סי' ת"ב דמי שמת לו מת ולא נודע לו אינו חובה שיאמרו לו וכו' ועל זה נאמר מוציא דיבה הוא כסיל עכ"ל, כלומר שאין לאדם לבשר בשורות רעות, והכי נמי כשספר שיש קשת הר הוא מבשר על בשורה רעה, שמידת הדין מתוחה בעולם. ומשמע מסתימת הדברים דבכל ענין איירי אפילו כוונתו לספר בכדי שיברך אותו, והערתו בדבריו במוציא דיבה (ברכ"ט ס"א) וז"ל: ואין כדאי להגיד לחבירו שיש קשת מטעם מוציא דיבה עכ"ל, וכן העתיק בכף החיים (שם). אמנם עיין בספר ברית כהונה (מערכת קו"ף) שכתב שהמנהג הפשוט בעירו דכל מי שרואה קשת אומר לחבירו לברך על זה, וכתב שאדברנה טפי עדיף להגיד לחולו כדי שישמחו לב לשוב אל ה', כי בראותם כדאת יכירו וידעו כי העולם כולו במצב קשה ונורא לולי רחמי וחסדי ברוך הוא עכ"ל [ועיין ספר שער העיין פ"ב סי' ש' שהביא שכן נהגו בכמה קהילות הספרדים והתימנים].

לרמוז לחברו שיש קשת בשמים

שאלה: האם יכול לומר לרמוז לחברו שיש קשת בשמים כדי שיברך ברכתה?

תשובה: יש שכתבו שיכול להודיע לחברו בדרך רמז שיש קשת בשמים כדי שיברך ברכתה.

מקורות: כ"כ בשו"ת שבת הקהתי (ח"י ס"ו קל"ו) שיכול להודיע לחבירו בדרך רמז כדי שיברך ברכתה דכל כ"ג לא היו בכלל מוציא דיבה כדמשמע בריש פסחים עכ"ל. וכן משמע מדברי הש"ך (יו"ד סי' של"ט ס"ט) שביאר טעם המנהג לשפוך המים השואבים שבשכונת המת, כדי שידעו הכל שיש מקרה מוות ולא יצטרך להודיע בפה ויהיה מוציא דיבה עיי"ש. ומשמע ששדרך רמז לא היו בכלל מוציא דיבה, ועיין בספר שערי ציון (סי' ח') שכתב ששאל להגר"ח קנייבסקי שליט"א האם גם לרמוז לחבירו שיש קשת הוא בכלל מוציא דיבה, והשיב הגר"ח שיתכן שמתור לרמוז או לגרום לחבירו שיראה הקשת, והוסיף המחבר שאמרו לפני הגר"ח את הראיה הנ"ל מדברי הש"ך [שעברך רמז לא היו בכלל מוציא דיבה] והסכים הגר"ח לראיה זו עיי"ש.

מפורטת של כל המבחנים והסדרי לימוד שנבחנו בישיבה על קברו מיום הקמתה, ועד היום שבו הגשתי בקשה במייל. ובטבלה היה מפורט בדיוק רב, על מה היה המבחן, כמה שאלות עניתי נכון, איזה שאלות עניתי נכון ואיזה לא, באיזה יום נבחנתי, באיזה שעה, באיזה דקה ובאיזה שניה, דרך 'נדריים פלוס' או בטלפון... **כשקבלתי את הטבלה הזאת רעדתי אחזנתי...** כשביעתי לשמיים - ויציאנו לנו טבלת אקסל מפורטת (פלוס הסרתה) כמה דפי גמרא למדנו, ויציאנו הבנה, כמה מאמין, כמה עמל, כמה התמדה, כמה רציפות, כמה כל יום, כל שעה, כל דקה כל שניה... כל יום וכל רגע מה עשית ברגע זה, מה היו התוצאות של הדברים, ועוד רבבות פרטים לאין מספר "ומי יעמוד בדיו"? ?? מצד אחד, אפשר להשבר מדבר זה, "מי יאמר זכייתו לבי"? ??

ואי אפשר בלי הבטחות לישועות; לפני כתשע וחצי חודשים (בראשית חודש אדר תשפ"א) יצא הספר החשוב "שמע תפילתי". היה אברך חשוב מבני ברק שחכה תקופה לילדים, ונתן תרומה הגונה בעילום שם להדפסת הספר... תשע חודשים אח"כ נולד לבנו למזל טוב... מהיכן באה הישועה? בזכות זיכוי הרבים !!! "האי עלמא כבי הילולא חטוף ואוכל חטוף ושותי", הצטרף עכשיו בהוראת קבע לעלון "מי באר", בנדרים פלוס, קופת "עלי באר", ותזכה ברבבות זכויות בטבלת האקסל למעלה בשמים... תודה לכל מי שנענה ותרם. והודיה מראש למי שיתרום...

לפני תקופה התקלקל לי המנוע של הרכב, ועלה התיקון \$5,000, פניתי לביטוח בו אני מבוטח, וכצפוי הם התנערו מאחריות. ניסיתי בכח ובכח, אבל לא הצלחתי להציל את הכסף. היום בבוקר ניסיתי השתדלות אחרונה וקבלתי על עצמי שאם הביטוח ישלם, אני יתן 10% מהכסף לצדקה, דקה לפני שהתקשרת אלי, התקשרו אלי מהביטוח, שהם מאשרים לי החזר על כל הסכום. קח! תעבירי לאברכי הכולל...

לעברו בכל לבנכם
התחזקת בעבודת הלב - זו תפילה
התחזקות כהוראה לה'...

מנהג נפוץ הוא בתלמודי תורה, שה'מלמדים' עושים בשעת ההפסקה סעודה לחבריהם ה'מלמדים' [המתקרי קידוש] ע"ש סעודת ההודאה שעושים בשב"ק אחר שחירת ובה עושים קידוש], ובד"כ עושים סעודה זו לרגל מאורע מיוחד, אשר מרגישים צורך להודות לקב"ה, כגון לידת בן או בת, אירוסין בן לידת נכד כ"י. [או הילולת ה'בת עין', ה'נועם אלימלך' ר' ישעיה מקרעסטרי וכדו']...

ביום ו' כ"ט כסלו תשפ"ב הודיע מלמד חשוב המלמד בחיידר חשוב בצפון ארה"ק, שהיום בזמן ההפסקה הוא יערוך 'קידוש'.

ה'מלמדים' הסתקרו, לא היה יודע להם על לידת בן או בת, או שאר שמחה אחרת, ונתקשו בקושיית שלמה המלך 'ולשמחה מה זה עושה' ??? (קהלת ב ב).

אחרים העלו השערה - שמא היה מקרה של חולי שניצל ממנו, או תאונת דרכים ושאר מיני פורעניות...

בהגיע שעת ההפסקה ציפו כולם בסקרנות לשמוע 'מה זה ועל מה זה' ???

ה'מלמד' שערך את הקידוש לא אכזב, וערך שולחנות כדי המלך, קוגלים והערינגים משובחים, שתיה ושאר מיני מגדנות...

'מורי ורבותי', פתח ה'מלמד' את דבריו, אני רוצה להודות לה' על נס עצום שארע עימדי... הסקרנות גברה ונהפכה למתח, מה אירע לחברם היקר, ולמה לא סיפר כלום בעת הצרה ???

תשמעו איזה נס! עשה עימדי, ממש נס גדול היה פה. היום בבוקר קמתי, חי, בריא, בכל אברי, בכל נפשי, וברוך ה' יש לי אשה, בריאה, ילדים בריאים ושלמים בגופם ונפשם, יש לנו קורת גג לדור בה, איזה נס זה! וכי לא מגיע קידוש הודיה על כזה מאורע מסיי?

מה פתאום? נענה ה'יצר הרע' [של 'המלומדה'] 'ככה זה', חיים, בריאים, יש אשה, יש ילדים, כולם בריאים, לכולם יש דירה, מה הנס ופלא ???

אמר לו ה'מלמד'; כנראה שלא שמעת על קושיית ה'בית יוסף' המפורסמת (סימן תרע) 'למה מדליקים נרות חנוכה שמונה ימים, הלא היה שמן ליום אחד, והנס היה רק על שבעה ימים?' והתשובה הפשוטה, עונה הסבא מקלם, אנחנו חושבים שהטבע הוא טבע, ושמך דולק, כי 'ככה זה'. ואז מגיע נס שמוסיף לשבע ימים וצריך להדליק רק שבע ימים...

מגיע נס חנוכה שמן של יום אחד דולק שמונה ימים, ומגלה לנו שאין טבע בעולם כלל, הכל הכל זה ציווי ורצון ה' יתברך, יש מי שאומר לשמן שידלק, השמן לא דולק מעצמו. לכן מדליקים שמונה ימים, שעל ידי הנס חנוכה, הוברר שגם היום הראשון שהשמן דולק 'כביכול' בצורה טבעית, זה נס, כי אין טבע בעולם כלל...

סיים המלמד את דבריו; 'מדליק בנר ישן לא יצא, מי שחושב שינס חנוכה' זה דבר שהיה ישן, לפני 2500 שנה - לא יצא ידי חובת חנוכה, הוא מפספס את מטרת היום טוב. מטרת היום טוב להשריש בנו שאין טבע - הכל זה מאמר ה' בכל רגע ורגע. לכן אני משריש את הדבר בקרבי על ידי מעשה, ואני עורך סעודת הודיה לה' על הטבע שקרה אצלי, שבאמת הוא נס ופלא בכל רגע ורגע...

היה אברך יקר, בעל משפחה ברוכה, שביים בהיר, הוא הרגיש חולשה נוראה ביחד עם בעיות ראייה וכאבי ראש ה' ישמור ויציל'...

מה היה הסוף?
הוא הלך לישון, וקם בבוקר בריא ורענן ובירך בכוונה עצומה "הנותן ליעף כוח"... חשבנו על זה פעם בשעת הברכה ??? כן! הנותן ליעף כוח, איזה חסד זה, איזה נס, הולכים לישון עייפים חלשים, כואב הראש, כואב העיניים, וקמים רעננים...

זה הזמן, ימים אלו של אחרי חנוכה, ימים שהתחזקנו בהודיה על הטבע, כלומר; שהפנמנו שאין טבע בעולם כלל, אלא הכל זה נס תמידי, זה הזמן לשים לב ולהתחזק בענייני ההודאה לה' על חיי היום יום...

לא דקה לפני ולא דקה אחרי
לאחרונה פגשתי 'ראש כולל' חשוב, שחזר ממסע 'זיכוי הרבים' אצל אחינו בני ישראל אשר מעבר לים, להיות

וקרשתי מכל הזמנים
בענייני 'שבת מרכא קדישא'
כאה שבת, כאה...

בתקופה האחרונה נסתלק מעמנו הגאון האדיר מרן ר' אברהם ארלנגר זצ"ל, ראש ישיבת 'קול תורה'. אשר היה כולו שו"ע חי, מקצת מהליכותיו וקצות דרכיו הובאו בקונטרס 'נאמן לפניך' מאת נכדו, ידידי עוז, האברך המופלג, המאיר עיני ישראל בהלכה, זכה ליצוק מים על ידי מרן ר' שריה דבילצקי זצ"ל, הרה"ג ר' ישראל ארלנגר שליט"א, מפארי ישוב רכסים.

נלקט גרגירים ועזרים, על ענייני שבת, ועוד הנהגות יקרות מהקונטרס החשוב. בספרו 'ברכת אברהם' של המועדים כתב רבינו, "ענין נשמה יתירה הוא ענין השפעה ורוחנית גדולה של רוח קדושה ותוספת חכמה. וכל הדברים האלו הם באים בתביעה נוראה עלינו, שראוי לנו להשתמש ביום זה לאותה השגה המוגשת לנו מן השמים, להוסיף בחכמת התורה והיראה לעלות במדרגה בהבנה ובהשגת האמת ובתפילה. וכי יעלה על דעתו של אדם שכוחות עליונים האלה נמסרו לנו בשביל מנוחת הגוף והשינה והאכילה; וכי כן ראוי להיות צורת היום שהקב"ה קראו חמדת הימים? הרי דברים האלה תובעים מכל אחד ואחד לבדוק את כל שעות יום השבת קודש, האם הוא ממלא אותם כראוי, הרי מסתבר שרוב היום ראוי להיות עסוק בתורה ובתפילה ובהוספת יראת שמים וקדושה... וראויים הדברים למי שאמרם, ויתירה מזו למי שחנן את השבת כך.

'שינה בשבת תענוג' של ר' אברהם: סיפר אחיינו, פעם אכלתי אצל רבינו בסעודת שבת בבוקר ומיהר לסיים ואמר לי שיש לו חברותא עוד מעט והוא רוצה לנוח, כשעמדתי על יד הדלת לכיוון היציאה שמעתי את רבינו אומר לרבנית, 'תעירי אותי עוד עשר דקות כי יש לי חברותא'. זו הייתה כוונתו שהוא צריך לנוח...

ענייני האכילה היו אצל רבינו מסכת בפני עצמה. בכוונה להתחזק כדי שיוכל לעבוד את הקב"ה. בדף שהיה על שולחן האכילה של רבינו היה כתוב את דברי ה'משנה ברורה' (סי' רל"א סק"ה), 'הנני רוצה לאכול ולשתות כדי שאהיה בריא וחזק לעבודת ה' יתברך, וברמ"א וב'משנה ברורה' (סי' קס"ז ס"ה) משמע, שהעושה כן אכילתו כקרבן.

ופעם אמר רבינו, תמיד אכלתי מה שאשתי הביאה לי ולא ביקשתי אף פעם עוד מנה. והוסיף ואמר שבשבת אפשר להקל קצת בנושא המותרות.

סיפרה הרבנית תליט"א שהיה רבינו רגיל בזמן אכילת ארוחת הבוקר והצהרים לקרוא בספרים על גדולי ישראל כגון 'עובדות והנהגות לבית בריסק' וכן סיפורים על ה'חפץ חיים' ו'החזון איש' ועוד גדולי ישראל. ואם ראה דבר שהיה יכול להיות ממנו תועלת לחיזוק, היה מסמן לו את זה, ואח"כ מספר את זה בשיחותיו.

כנס הבוגרים של ישיבת "קול תורה" בשנת תשס"ח ביקש רבינו לדבר כמה מילים, למרות שלא היה מתוכנן שידבר, הוא עלה לבמה וביקש מחילה מהבוגרים שאם חלילה היה איזה פגיעה במישהו שימחלו לו, כי עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר. באותו מעמד כובד הגאון רבי יהודה עדס שליט"א לומר את משא הנעימה, ואמר, הרבה אנשים עשו הערב עסקאות, אך את העסקה הכי גדולה עשה רבי אברהם ארלנגר שביקש מחילה מכולם.

סיפר בנו, בערב שבת היינו מתפללים מנחה וקבלת שבת בביהכ"ס 'זכרון משה' ואח"כ היינו עולים לבית לקרוא שנים קרא ואחד תרגום, ולמעריב היינו הולכים להתפלל בישיבת בריסק לאחר שחזרנו הביתה ממעריב אבא ראה שאני ואחי מתלכדים. הוא שאל 'מה קרה?' אמרנו לו 'אבא לא ראה את מודעות הענק בכל הרחובות? אמר לנו, 'אתם לא יודעים שאני לא מסתכל במודעות רחוב'. והוסיף, כשהייתי בחור בישיבת בריסק, עברתי פעם ליד קולנוע אדיסון. וראיתי בשוגג תמונה לא כ"כ צנועה, מאד כאב לי על כך וקיבלתי על עצמי בלי נדר להשתדל שלא להסתכל יותר במודעות רחוב!

<p>עלון השבוע: לזכות רות בת רונית לרפ"ש בקרוב. חלק קטן נתרם לע"ז. משה בן נתנם תורת. ווונטי רחל זינת בת נוכר תודתי.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' דפים במסכת שבת] סב - סד</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com ככל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום בנדריים פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית - 150 ש"ח מצווה רבה וזיכוי הרבים להדפיס מהמייל ולחלק בבתי כנסת.</p>
---	---	---	--